

ידעתי שלא כולן קיבלו מורפיום. זאת אומרת שהמורפיום, בכמויות של לפחות בקבוק ליום, ובכל בקבוק יש 16 ס.סי. נעלם ויוצא לאיזה מקום בחוץ. השיא היה, כשליילה אחד הייתי במישר מרת עם אחות אחראית, ויצאתי רגע אחד לשירותים, לשטוף את הפנים. כשחזרתי, האחות הראשית ביקשה ממני לחתום בספר הטוקסיקה על שלושה ס.סי. של מורפיום. היא טענה שהיא הוריקה וריקות לשלוש חולות. אני ידעתי שזה שקר. בזמן שלקח לי לשטוף את הפנים אי-אפשר להכין שלושה מורקים, להעיר שלושה חולים ולתת להם את הוריקות, ולחזור, אי-אפשר להספיק לעשות את זה אפילו לחולה אחד. הלכתי למיטות של שלושת החולים שלהם, כפי שהיא טענה, הוריק המורפיום, וראיתי שהם ישנים שינה עמוקה. הם לא היו כמו כאלה שרק לפני שניות ספורות העירו אותם כדי לתת להם זריקות. אמרתי לאחות שלא יכול להיות שהיא נתנה זריקות, אבל היא איימה עלי שאם אני לא אחתום, היא תדאג לכך שיעיפו אותי מביית-החולים. אני כבר 12 שנה בתוך החלוק הלבן, ולא רציתי להפסיד את העבודה. אז חתמתי במקומה.

בקורס-האחיות: לאה שריקי (בעיגול) בין חברותיה לקורס

לקבל בתקופתו ממדים מדאיגים. בעוד יורשו, קצין-הרפואה-הראשי הנוכחי, ד"ר דן מיכאלי, נלחם בתופעה בכל האמצעים שצה"ל מעמיד לרשותו, ביכר אלדר להת-עלם מן הבעייה, ולטעון שהיא אינה קיימת. רבים טוענים כי לאלדר יש חלק נכבד בעובדה שמכת הסמים בצה"ל הגיעה לממדים שיש לה כיום.

את יחסו זה לסמים מיישם, כנראה, אלדר, גם כשהוא מנהל את בית-החולים רמב"ם, אשר בו התגלתה רשת הסמים של האחים והאחיות. אלדר סירב להגיב באוזני כתב העולם הזה, על האשמותיה החריפות של לאה שריקי, ללא אישורה של דוברת משרד-הבריאות, הגברת דבורה גנני. הוא מיהר לטפן לגנני, כדי לתאם שזו לא תעניק אישור לעיתונאי לראיין אותו בפרשה. כל מה שגנני הייתה מוכנה למסור בשמו של אלדר, הוא שי-הנושא נמצא בחקירת המישטרה, ועד שזו תסיים את חקירתה, לא יהיה הוא מוכן לומר על כך מילה. אלדר ביקש להוסיף כי הוא, אישית, מונה לתפקידו כמנהל בית-החולים לא מזמן, כך שאין לו גניעה אישית לעניין, וכי הוא מסר למישטרה את החומר ברגע שהתגלה החשד לפרשה.

אולם אלדר לא רצה — או לא יכול היה — להסביר את העובדה שתלונתו למישטרה, אם אכן הוגשה, נמסרה רק אחרי שגודע כי האחיות לאה שריקי מסרה את תלונתה-שלה, ורק אחרי שהמישטרה החלה לחקור בדבר. הוא גם לא יכול היה להסביר מדוע לא דיווח על חשדותיה למישטרה, או לא חקר בעצמו חשדות אלה, כאשר היא ציינה בפניו ובפני אחת האחיות האחראיות על גניבת המורפיום.

תגובתו המעשית היחידה של אלדר לי-שאלות כתב העולם הזה הייתה, לשלוח מיברק דחוף ללאה שריקי, המזמין אותה לבדיקה פסיכיאטרית שתיערך עוד השבוע. לאחר התייעצות בצמרת משרד-הבריאות, הוחלט גם שלא לאפשר לאחיות שי-אותן מאשימה לאה שריקי להתראיין, ולהתגונן בפני האשמות האלה. הדוברת הנמרצת של המשרד, דבורה גנני, טענה בפני כתב העולם הזה: "בבית-החולים רמב"ם יש הרבה בעיות, והחלטנו שלא לאפשר לכם לראיין שם את האחיות. אתם תכתבו מה שאתם רוצים, ואנחנו נגיב אחרי-כך."

אולם גם משרד-הבריאות עצמו אינו יוצא נקי מהאשמותיה של לאה שריקי. בידי לאה מיסמכים, המוכיחים כי היא התריעה בפני שר-הבריאות וצמרת המישר רד דברב רשת המורפיום, ומלבד מיכת בייתשובה מנומסים, המודיעים לה שמיכ-תבה התקבל, לא ערך משרד-הבריאות כל חקירה בעניין.

אם אומנם נכונות האשמותיה של לאה שריקי, מוסיפה גם עתה לפעול בבית-החולים רמב"ם רשת של אחים ואחיות, הגונבים כמויות עצומות של מורפיום — כאשר הגורמים החייבים לחקור בכך — הנחלת בית-החולים, משרד-הבריאות ו-המישטרה — מטילים על הכל עונ כבד של שתיקה.

מזורים ביותר בבית-החולים רמב"ם ספר-הטוקסיקה של המחלקה שעליה התלוננה לאה שריקי, מחלקת-הנשים נעלם, ואיש אינו יודע היכן הוא, עד היום. אחיות אחרות, מאלה שלא האשימה אותן במישטרה עזבו את עבודתן, התפטרו או פוטרו באלגנטיות רבה, וכל שיטת רישום הוצאת התרופות המוגדרות כסמים שונתה לחלוטין.

לאה, שהושעתה מעבודתה, עדיין מעורה יפה בחיי בית-החולים: "זה נכון שכמה אחיות הועפו מהעבודה, אחרי שאני התלוננתי במישטרה ועוד לפני שהמישטרה הספיקה לחקור באופן יסודי, אבל יש אחיות שעדיין נשארו שם."

לאה נקראה לשיחה אצל מנהל בית-החולים, הדוקטור אלדר, ולדבריה הוא התייחס אליה יפה: "אחרי שכמה פעמים הוא לא הסכים לראות אותי בכלל, הוא פיתאום קיבל אותי עם חיוך על הפנים, ואמר לי: את יודעת שאנחנו ידידים טובים, הוא שלח אותי לבדיקה פסיכיאטרית, ובבית-החולים יצא לי שם שאני פסיכית, אני לא ראיתי את הדיווח-שבו של הפסיכיאטר, אבל אני יודעת שהוא קבע שם שאני נורמלית לחלוטין." כאשר מגיעה כיום לאה לבית-החולים, נצמד אליה מייד אחד משומרי בית-החולים, עליפי הוראה קבועה של התנהלה, ומלווה אותה כצל לכל מקום שאליו היא הולכת.

המישטרה עדיין חוקרת בפרשה. לדיברי לאה היא לא חקרה ביסודיות, ולא חקרה את האחיות שכבר אינן עובדות. למרות שהמישטרה הטילה איפול מלא על ה-פרשה ידוע כי זו הועברה לפרקליטות, וחזרה משם למישטרה.

"אני יודעת שמנסים להשתיק את העניין. קצין-מישטרה, שהוא ידיד שלי, סיפר לי שדוקטור אלדר פנה למישטרה, וביקש ממנה להשתיק את כל העניין. לאלדר היו שני נימוקים לכך: הוא הסביר שהוא מנהל חדש, כך שהוא-עצמו לא יכול להיות מעורב בעניין, והוא ביקש הזדמנות להת-גבר על הבעייה מבלי להשמיץ את שם בית-החולים. הוא גם סיפר למישטרה, שמאז שהפרשה התגלתה הוא שינה את כל סדר הרישומים של הוצאת תרופות מסוג המורפיום, ועלי-ידי כך נסגרה התופעה."

מפקד מישטרת חיפה, ניצב מרדכי רון, טען כי אינו יודע כלל על הפרשה, אם כי זכורות לו "איושן תלונות על מור-להבטיח שאין כל ניסיון להסתיר או לטשטש את הפרשה."

גם תגובותיו של מנהל בית-החולים ד"ר ראובן אלדר, היו תמוהות. אלדר, בן ה-50, היה על לפני כשנה קצין-רפואה-ראשי של צה"ל, בדרגת תת-אלוף.

קשר של שתיקה
ציני-רפואה ותיקים בצבא זוכי רים, כי אלדר לא הקדיש שימת-לב מיוחדת לבעיית הסמים בצה"ל, שהחלה

העניין. היא החווירה, והמנהל עשה את עצמו כאילו הוא לא שומע, אבל אני יודעת שהוא שמע. מאותו יום התחילו לרדוף אותי. בהת-חלה היה נדמה לי שזו קינאה אישית במקום העבודה, אבל כשהתחילו להתעלל בי ממש, הבנתי שזה בגלל שגיליתי את עניין ה-מורפיום ואני לא מוכנה לסתום את הפה. העבירו אותי ממחלקה למחלקה, ומכל מקום זרקו אותי כעבור יומיים.

כשעוברים הרבה מחלקות, וזה נרשם ברור שאם אחות לא טובה, ובוז לא הייתי מעוניינת. אחרי-כך פיתאום שכחו לגמרי שאני אחות. לא נתנו לי לעשות שום דבר מאותן עבודות שאחות עושה, ועשו ממני סניטארית מתחילה: לנקות, לשטוף רצפות, להכין אוכל וכל מיני דברים כאלה.

כשראיתי שכלום לא עוזר, פניתי לי-מישטרה כדי לספר על העניין של ה-מורפיום. כשבאתי למישטרה, למסור עדות ראשונה, ראיתי שם את בעלה של אחת האחיות האחראיות. כשהוא עצור שם בפרשת מורפיום אחרת, בערך באותו זמן קרה בבית-החולים דבר שהגדיש את ה-

המנהל
ד"ר ראובן אלדר, מי שהיה קצין-רפואה-ראשי של צה"ל, מסרב להגיב על הפרשה ומנקה עצמו מאחריות לגניבות המורפיום.

סאה. נעלם בקבוק שלם של מורפיום. ה-פיתרון היה פשוט מאד: מילאו איזה טופס, וכתבו בו שהקבוק נעלם. איש לא חקר לאן, ולמה. אני כבר לא מדברת על הסכום העצום, כ-16,000 לירות, שעולה הבקבוק, אבל צריך לחשוב אל כמה נרקומנים הגיע המורפיום הזה."

שחיתות-רדיפות, התעללויות

כדי להיגרה לא יכולתי לישון. היו לי תמונות-זוועה של נרקומנים שי-מוריקים לעצמם מורפיום, ואחרי-כך מת-פתלים מכאבים ושולחים לעברי אצבע מאשימה. באותו לילה גם הבנתי, מדוע

האחות
לאה שריקי, צעירה נאה ואחות מזה 12 שנים, חשפה רשת גניבות מורפיום מתוחכמות.

תמיד התתימו אותי, ואת האחיות האחרות, בספר-הטוקסיקה על הרבה מאוד ס.סי. של מורפיום. הרבה מעל ומעבר ממה שידעתי שנתנו לחולים באופן מעשי.

"דיברתי עם אחת האחיות הבכירות ב-בית-החולים, וסיפרתי לה על העניין. היא התייחסה לזה בביטול, ואמרה לי שאומנם לפעמים חסר קצת מורפיום, כיוון שכאשר מכניסים חסר קצת למורק ומוציאים את ה-אוויר, מתבזבז קצת. היא צודקת, אבל זה יכול להיות נכון לגבי קו אחד או שני קווים, ולא לגבי כמות כלי-כך גדולה. כל ס.סי. מחולק ל-10 קווים."

"כאשר התעקשתי, ואמרתי לה שמדובר בכמויות גדולות, היא החלה לאיים עלי שיעטרו אותי, יתעללו בי בבית-החולים, ויכניסו אותי לביתן 5. זה הביתן של ה-מחלקה הפסיכיאטרית. או צחקתי עליה. אבל היום אני יודעת שהיא צדקה, ואני גם יודעת שהיא עצמה שייכת למאפיה הזו שגונבת מורפיום."

"לא ידעתי מה לעשות. אחרי כמה ימים פגשתי במיקרה את מנהל בית-החולים, הד"ר ראובן אלדר, שעמד יחד עם אחת האחיות האחראיות, מאלה שהכריחו אותנו לחתום על המורפיום ושייכות כמאה אחוז לרשת של גניבת הסם. בניכוחות מנהל בית-החולים אמרתי לה, שאני יודעת על